

IHLAMUR

Ihlamurun demi henüz çıkmamıştı. Ama daha ne kadar beklemeliydi ki? Hem günlerdir bunu ve daha neleri neleri içmemiş miydi? Şimdi ıhlamurun demini beklese ne, bekleme ne olacaktı?

Oooff! dedi ve ilk yudumunu ani bir hareketle içine çekti. Ama neden böyle saldırgan davranıyordu ki? O ıhlamurun ona ne saygısızlığını görmüştü? Öyle ya, ona göre *herkes saygısızdı*. Şimdi de bu fincandaki mazlum yapraklar ona saygıda kusur etmişlerdi!

Bu nasıl bir dünyaydı böyle, neyin kafasını yaşıyordu içinden de bir türlü bulamıyordu kendini kaç gündür kemiren bu sıkıntıyı! *Acaba* diyordu sürekli içinden; *Acaba, demese miydim?*

...

Şimdiki bu ıhlamur düşmanlığının belki de asıl sebebi, günlerdir kendi içinde besleyip kine dönüşmeye yüz tutmuş, o eski ihtiraslarından kalma bir cilve miydi acaba? Ve şimdi kendi kendisiyle hesaplaşmaya çalışırken, ıhlamura kızılıyordu; *Neden tadın yok?* İyi de hasta olan sensin, senin ağzının tadı yok! deyiverseydi ıhlamur, birden silkinip bir uyanış yaşar mıydı? *Dememeliydim* dediği sözler kulaklardan çıkıp ağzına geri döner ve kalbindeki tutsak yaşantısına saplanır mıydı? Ne mümkün! Söz çıkmış ve mahpus sözler şimdi onu zindanlara salmıştı!

Keşke söylemeseydi. Keşkelerin bir anlamı yoktu artık. Söz uçmuş ve hiç beklenilmeyen zirvelere çıkmıştı. Oysa sadece bir cilveydi bu! Belki de masum bir merak. Şimdi ise en yakın mesafeleri uçurularla sonsuz uzaklara ayıran bir hüküm olmuştu!

Fincanından son yudumunu çekerken ıhlamurunun soğuduğunu fark etti, tıpkı kalbi gibi. Hatta şüpheye düştü, acaba kalbi hâlâ atıyor muydu? O kadar yavaşlamışken ha durdu ha duracak derken, sahiden de durmuş olabilir miydi? Ve hatta ölmüş de olabilirdi. Anlamsız bir tebessüm belirdi yüzünde, *ölmüş olmalıyım* derken. Evet, yaşamasına yaşıyordu da *dememeliydim* dediği sözleri yüzünden ruhunun en derinliklerine kadar duyduğu pişmanlık şimdi her şeyin üzerindeydi. Ah, keşke söylemeseydi!

İhlamurun demini çıkarmasına fırsat vermemiş, alelacele içmişti, ağlamaktan yırtılan boğazlarına belki bir faydası olur diye. İhlamura kızgındı, *Ne demin çıktı, ne de tadın!* O da saygısızdı, diğer insanların ona saygı göstermemesine alışıkta da ıhlamurun hareketi pek bi' ağır

gelmişti! Sanki kendisi, kendi değerlerine saygı gösteriyormuş gibi şimdi nâzenliği seçmişti.

Hem söyleniyor hem de saçmaladığını farkediyordu. Daldığı düşlerden *keşke demeseydim* mırıltılarıyla kendine geldi. Ne olurdu, biraz daha sabretse ve bekleseydi. Şimdi belki de sonsuza kadar beklemek zorunda kalacaktı, bunun düşüncesi de bükülmüş başını kırılma noktasına eğiyordu.

Mutfağa gitti, bir fincan daha doldurdu. Bu sefer daha sakin davranıyordu. İhlamurla barışmıştı galiba. Yerine geçip fotoğraf albümünü eline aldığıında ihlamur fincanı da dudaklarına kadar yükselmişti. Üflenmeye fırsat verilmeden içe çekilen ilk yudum dehşet şekilde yakmıştı dudağını ve damağını. Düşünmeden fırlatıverdi fincanı duvara, zaten bir şeyleri kırmamak için kendini çok zor zaptediyordu. Fırsatı reflekslerine fatura ederken albümü neden fırlatmamıştı ki? Yoksa dememesi gereken sözlerin muhatabına bir ihaneti mi olacaktı bu? Olamazdı, atamazdı onu! Kendisi kalplerden kovulalı çok olmuştu oysaki.

Sahi, kaç yıl geçmişti geçen haftadan bu yana? Geçen salıdan bugüne kaç yüzyıl olmuştu? Belki de bu yüzden, ölmüş bile olabileceğini düşünüyordu.

Duvardaki ihlamurun anlamsız deseninde sadece onun adı yazıyordu. Aman Allahım! Şimdi de halüsinasyon mu görmeye başlamıştı? İnanmak istemiyordu ama duvarda görüyordu işte! Bakmaya devam etti. Biraz sonra bir silüet belirdi. Ve işte beklenen

oluyordu. Onu görmeye başlamıştı. Bu ıhlamurun içinde ne vardı böyle?

Kendinden şüpheye düştü. *Acaba uykuda mıyım?* diye kendini çimdiklemeye başladı. Belki de ıhlamur ondan intikam alıyordu. İyi de neyin intikamı? Keşkelere boğduğu o *dememeliydim* diye tekrar ettiği sözlerinin intikamı olabilir miydi? Ama bu kadarı da yeter, demeye kalmadan ilk sesi duydu! İşte bu kırılma anıydı, ondan sonra asla eskisi gibi olmayacaktı.

İlk sesi duyduğunda ıhlamurun duvardan süzülen yaprakları zemine ulaşmak üzereydi. İnanamıyor ama kaçamıyordu da. Sesi duymak için duvara yaklaştı, kulağını dayadı. *Sen!* dedi o fısıltı. Nasıl yani? Harbiden de bu ıhlamurun içinde ne vardı? Tüm zihnini işgal eden onu bedeninden uzaklaştırmaya çalışan bu ses onu nereye davet ediyordu? Eğer o da ona seslenirse ne olacaktı? İrkildi, geri çekildi. Duvardaki ıslaklığın kurummasını istemiyordu.

Mutfağa koştu, demliği getirdi. Biliyordu, şimdi yapacağı çok saçmaydı. Aklını kaçırmaktan korkuyordu. Ama içindeki merak duygusu tüm korkularını bastırıyordu. Acaba ne olabilirdi? Keşkelerini geri alabilir miydi? Lambadaki cini çıkarıp zamanı geri sarabilir miydi? Ne kadar mantıksız olsa da buna inanmak istiyordu; çünkü buna ihtiyacı vardı.

Demliği salladı. Şimdi duvar boydan boya ıhlamur idi. Zavallı yapraklar da ara ara duvara yapışmış ve çoğunlukla da yerlere savrulmuştu. Arayışa başladı. Duymak yetmemiş, görmek ve hatta onu yaratmak istemişti. Ama kimi? Nefretini mi, aşkını mı? Kendisi bunun

neresindeydi? Bir ses duyuyormuşçasına nefesini tuttu, odaklandı. Ne duymak istiyordu ki? Galiba vicdan denilen şeydi ona bu saçmalıkları yaptıran.

Ve aradan çok geçmeden ikinci bir ses duydu: *Üzülme!* Tamam, bu iş iyiye gidiyordu. Derken gözlerini bir an bile ayırmadığı duvarda ilk kıpırtıları da görmeye başladı. O da kimdi? Kendisine mi benziyordu ne! Yoksa o muydu? Aklı iyiden iyiye bulanıyordu.

...

Ona uzanan ele o da uzandı. İlk uzanan kendi de olabilirdi, bunu kestiremiyordu. Teni soğumuştü. Alnı ise yanıyordu. Suda alev alan bir ateşti sanki. Zihnindeki çelişkiler bedenine sıçramış onu âdeta zehirli bir sarmaşık gibi sarıp sarmalıyordu. Nefes alışverişleri azalıyor ama o bunu farkedemiyordu.

Ve o an! Yere yığıldığında demliğin dibinde kalan son damlalar da avuçlarına sızmaya başladığında artık çok geçti.

Acaba ne duymuş ne görmüştü?

...

Kendine geldiğinde burada, son yedi yıldır olduğu yataktaydı. Duvara dikilen gözlerinden arada bir gelen gözyaşlarına, dudaklarındaki bir mırıltı eşlik ediyordu; *Sen!* diyordu sürekli, *Sen üzülme!*

Terme - 2018